

JUSTIFICACIÓ

PER MITJÀ DE LA FE

Dissabte 21 d'octubre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Romans 3:19-28.

PER MEMORITZAR:

“Concloem, doncs, que l'home és justificat per la fe, sense les obres de la llei” (Romans 3:28, SBT).

En aquesta lliçó, arribem al tema bàsic de Romans: la justificació per la fe; la gran veritat que, més que qualsevol altra, va donar lloc a la Reforma Protestant. I, malgrat tot el que s'afirma en contra, fins ara Roma res no ha canviat respecte aquesta creença, així com no ho va fer l'any 1520.

La frase en si és una figura basada en la llei. El transgressor de la llei es presenta davant un jutge i és condemnat a mort per les seves transgressions. Però llavors, apareix un substitut, pren sobre si les faltes del transgressor i netega l'infractor. En acceptar el substitut, el culpable ara es troba davant del jutge, no només lliure de la seva culpabilitat, sinó també es considera que mai va cometre les faltes per les quals va ser portat davant els tribunals. I això és perquè el substitut, que té un historial perfecte, li ofereix al transgressor perdonat el seu propi compliment de la llei.

En el pla de salvació, cada un de nosaltres és el transgressor. El Substitut, Jesús, té un historial perfecte; ell es presenta davant la cort en lloc nostre i la seva justícia és acceptada en lloc de la nostra injustícia. Per això som justificats davant Déu, no per les nostres obres, sinó per causa de Jesús, la justícia del qual es fa nostra quan l'acceptem “per la fe”. No hi pot haver res millor que aquesta notícia.

LES OBRES DE LA LLEI

Llegeix Romans 3:19 i 20. Què diu Pau sobre la Llei, sobre allò que fa, i sobre allò que no fa o no pot fer? Per què és tan important que tots els cristians compreguem aquest tema?

Pau està utilitzant el mot *Llei* en el seu sentit ampli, segons ho entenien els jueus a la seva època. Pel terme *Torà* (la paraula hebrea per a “Llei”), un jueu avui encara pensa específicament en les instruccions de Déu en els primers cinc llibres de Moisès, però també en termes més generals en tot l'Antic Testament. La Llei Moral (més la seva ampliació en els estatuts i judicis, així com els preceptes cerimonials) era part d'aquestes instruccions. A causa d'això, aquí podem pensar en la *Llei* com el sistema del judaisme.

Estar sota la Llei significa estar sota la seva jurisdicció. La Llei revela els defectes i la culpa d'una persona davant Déu. No obstant això, no pot eliminar aquesta culpa; el que pot fer és portar el pecador a buscar una solució.

Quan apliquem el llibre de Romans a la nostra època, quan la Llei jueva deixa de ser un factor, pensem en la Llei especialment en termes de la Llei Moral. Aquesta llei no pot salvar-nos, així com el sistema del judaisme tampoc podia salvar els jueus. Salvar un pecador no és la funció de la Llei Moral, sinó que és revelar el caràcter de Déu i mostrar en quins aspectes la persona falla en reflectir aquest caràcter.

Qualsevol que sigui la llei (moral, cerimonial, civil o una combinació de totes elles), guardar totes i cadascuna d'elles en si no farà que una persona sigui justa a la vista de Déu. És més, la Llei mai va tenir aquesta finalitat. Ben al contrari, havia d'assenyalar les nostres deficiències i conduir-nos a Crist.

La Llei no ens pot salvar, així com els símptomes d'una malaltia no poden curar-nos d'una malaltia. Allò que els símptomes fan és indicar la necessitat d'una cura. Així és com funciona la Llei.

Quant èxit has tingut en els teus esforços per guardar la Llei? Què et diu aquesta resposta sobre la futilitat de tractar de ser salvat guardant la Llei?

LA JUSTÍCIA DE DÉU

“Ara, en canvi, al marge de qualsevol llei, s'ha manifestat la justícia de Déu, testificada per la Llei i el profetes” (Romans 3:21)*. De quina manera entenem el que està dient aquest versicle?

Aquesta nova justícia es contrasta amb la de la Llei, que era la justícia amb la qual estaven familiaritzats els jueus. La nova justícia es diu “la justícia de Déu”; és a dir, ve de Déu, és la que ell proveeix i l'única que ell accepta com a veritable justícia.

Per descomptat, aquesta és la justícia que Jesús va obrar en la seva vida mentre va estar aquí en cos humà, una justícia que ofereix a tots els que l'accepten per fe i la reclamen per a si mateixos, no perquè la mereixin, sinó perquè la necessiten.

“La justícia és obediència a la Llei. La Llei demanda justícia i, davant la Llei, el pecador ha de ser just. Però és incapaç de ser-ho. L'única forma en què pot obtenir la justícia és mitjançant la fe. Gràcies a la fe pot presentar a Déu els mèrits de Crist, i el Senyor col·loca l'obediència del seu Fill al compte del pecador. La justícia de Crist és acceptada en lloc del fracàs de l'home; i Déu rep, perdona i justifica l'ànima creient i penedida, la tracta com si fos justa i l'estima com estima al seu Fill” (MS 1:430) Com pots aprendre a acceptar aquesta meravellosa veritat? (Veure també Romans 3:22.)

La fe *de* Jesucrist (a *RVA*) és, sens dubte, la fe *en* Jesucrist (a *RVR*). Quan obra en la vida cristiana, la fe és molt més que un assentiment intel·lectual; és més que un simple reconeixement de certs fets sobre la vida de Crist i la seva mort. La veritable fe en Jesucrist és acceptar-lo com a Salvador, Substitut, Garant i Senyor. És escollir la seva manera de vida. És confiar en ell i procurar viure per fe conforme als seus manaments.

---

* A l'edició en espanyol, s'utilitza la versió *NVI*: “*Ahora, sin la mediación de la ley, se ha manifestado la justicia de Dios, de la que dan testimonio la ley y los profetas*”. A la versió *SBT*: “*Però ara, la justícia de Déu s'ha manifestat sense la llei, testificada per la Llei i els profetes*”. (Nota del traductor).

PER LA SEVA GRÀCIA

Llegeix Romans 3:24, tenint en compte el que hem estudiat fins ara sobre la Llei i allò que la Llei no pot fer. Què està volent ensenyar Pau? Què implica que la redempció sigui en Jesús?

Què és aquesta idea de “ser justificats” que trobem en el versicle? La paraula grega *dikaioo*, traduïda com “justificar”, pot significar “fer just”, “declarar just” o “considerar just”. La paraula es forma sobre la mateixa arrel que *dikaiosune*, “justícia”, i que el terme *dikaïoma*, “requeriment just”. Per tant, hi ha una estreta connexió entre “justificació” i “justícia”, una connexió que no sempre apareix en les traduccions. Som justificats quan som “declarats justos” per Déu.

Abans d'aquesta justificació, una persona és injusta i, per tant, inacceptable per a Déu; després de la justificació, la persona és considerada justa i, per tant, acceptable per a ell.

I això passa només per mitjà de la gràcia de Déu. “Gràcia” vol dir “favor”. Quan un pecador va a Déu a la recerca de salvació, és un acte de gràcia considerar o declarar que aquesta persona és justa. És un favor immerescut, i el creient és justificat sense cap mèrit propi, sense cap pretensió d'oferir a Déu, per compte propi, més que la seva absoluta impotència. La persona és justificada mitjançant la redempció que és en Crist Jesús, la redempció que Jesús ofereix com Substitut i Garant del pecador.

La justificació es presenta a Romans com un acte puntual; és a dir, es dona en un moment determinat en el temps. En un moment el pecador està fora, és injust i inacceptable; a l'instant següent, després de la justificació, la persona està dins, és acceptada i justa.

La persona que està en Crist veu la justificació com un acte passat, que va passar quan es va lliurar totalment a Crist. “Justificats” (Romans 5:1) és, literalment, “en haver estat justificats”.

Per descomptat, si el pecador justificat s'apartés i després tornés a Crist, la justificació tornaria a tenir lloc. A més, si es té en compte que la reconversió és una experiència diària, en cert sentit, la justificació podria considerar-se una experiència repetitiva.

Amb la bona nova que la salvació és tan benigna, què impedeix que la gent l'accepti? A la teva pròpia vida, quines coses fan que t'abstinguis de tot allò que el Senyor et promet i t'ofereix?

LA JUSTÍCIA DE CRIST

A Romans 3:25, Pau dóna més detalls sobre la gran notícia de la salvació. Utilitza una paraula sofisticada: propiciació*. El terme grec per a ella és *hilasterion*, i al Nou Testament apareix només aquí i a Hebreus 9:5, on es tradueix com “propiciatori”#. Per la manera utilitzada a Romans 3:25 per descriure l'ofertament de la justificació i la redempció mitjançant Crist, la propiciació sembla representar el compliment de tot el que tipificava el propiciatori al Santuari de l'Antic Testament. Això vol dir que, per la seva mort sacrificial, Jesús ha estat proclamat el mitjà de salvació i se'l representa com el proveïdor de la propiciació. En síntesi, això vol dir que Déu va fer el que es necessitava per salvar-nos.

El versicle també parla de passar per alt els pecats (“tolerar”, a *BEC*). Són els nostres pecats els que ens fan inacceptables davant Déu. No podem fer res per nosaltres mateixos per eliminar els nostres pecats; però, en el pla de redempció, Déu ha proveït un camí perquè aquests pecats siguin remesos mitjançant la fe en la sang de Crist.

La paraula grega per “passar per alt” és *paresis*, que significa, literalment, “passar per sobre”, o “passar de llarg”. “Passar per alt” de cap manera és ignorar els pecats, sinó que Déu pot passar per alt els pecats del passat perquè Crist ha pagat el càstig pels pecats de tots mitjançant la seva mort. En conseqüència, qualsevol que tingui “fe en la seva sang” pot lliurar-se'n dels seus pecats, perquè Crist ja va morir per ell (1 Corintis 15:3).

Llegeix Romans 3:26 i 27. Aquí, quin comentari fa Pau?

La bona notícia que Pau estava ansiós de compartir amb tots els que l'escoltessin era que “la seva [de Déu] justícia” estava disponible per a la humanitat, i que la rebem, no per les obres ni per mèrit propi, sinó per la fe en Jesús i el que ell ha fet per nosaltres.

A causa de la creu del Calvari, Déu pot declarar justos als pecadors i seguir sent just a la vista de l'univers. Satanàs no pot assenyalar a Déu amb cap dit acusador, perquè el Cel ha fet el sacrifici suprem. Satanàs havia acusat a Déu de demanar-li a la raça humana més del que ell estava disposat a donar. La Creu refuta aquesta afirmació.

És probable que Satanàs esperés que Déu destruís el món després que aquest hagués pecat. En comptes d'això, Déu va enviar a Jesús per salvar-lo. Què ens diu això sobre el caràcter de Déu? De quina manera hauria d'impactar en el nostre estil de vida el fet de conèixer el seu caràcter? Què faràs de manera diferent en les pròximes 24 hores com a resultat de saber com és Déu?

* A les versions *BCI* i *BEC* no s'anomena el mot “propiciació”. A la versió *BST* hi trobem: “a qui Déu va presentar com a propiciació per la fe en la seva sang, per a la demostració de la seva justícia, havent passat per alt els pecats passats, en la paciència de Déu;”. A la versió *BM*, el redactat és semblant. (Nota del traductor).

“L'instrument de propiciació o propiciatori era aspergit amb sang la festa de les Expiacions” (Nota de la *BM*). Per ampliar el concepte, veure “Romanos 3:25” a *CBA*. (Nota del traductor).

SENSE LES OBRES DE LA LLEI

“Concloem, doncs, que l'home és justificat per la fe, sense les obres de la llei” (Romans 3:28). Vol dir això que no estem obligats a obeir la Llei, tot i que que la Llei no ens salvi? Raona la teva resposta.

En el context històric de Romans 3:28, Pau parlava de la Llei en el sentit ampli del sistema del judaisme. Sense importar quanta cura posés un jueu per intentar viure sota aquest sistema, no podia ser justificat si no acceptava a Jesús com el Messies.

Romans 3:28 és la conclusió que Pau fa de la seva afirmació que la llei de la fe exclou la jactància. Si un home és justificat per les seves pròpies accions, pot presumir d'això. Però quan és justificat perquè Jesús és l'objecte de la seva fe, el crèdit indubtablement pertany a Déu, que va justificar el pecador.

Ellen G. White dóna una interessant resposta a la pregunta: “Què és la justificació per la fe?” Ella va escriure: “És l'obra de Déu que abat en la pols la glòria de l'home i fa per l'home el que aquest no pot fer per si mateix” (TM 456).

Les obres de la Llei no poden expiar els pecats passats. No es pot guanyar la justificació. Només se la pot rebre mitjançant la fe en el sacrifici expiatori de Crist. Per tant, en aquest sentit, les obres de Llei no tenen res a veure amb la justificació. Ser justificat sense obres significa ser justificat sense que hi hagi alguna cosa en nosaltres per merèixer la justificació.

Això no obstant, molts cristians han malinterpretat el versicle i l'han aplicat erròniament. Diuen que tot el que cal fer és creure, mentre minimitzen les obres i l'obediència, fins i tot l'obediència a la Llei Moral. En fer això, no entenen a Pau. Al llibre de Romans i a altres llocs, Pau li dóna molta importància el fet de guardar la Llei Moral. Jesús sens dubte la va guardar, igual que Jaume i Joan (Mateu 19:17; Romans 2:13; Jaume 2:10, 11; Apocalipsi 14:12). L'argument de Pau és que, tot i que l'obediència a la Llei no és el *mitjà* per a la justificació, la persona que és justificada per la fe segueix guardant la Llei de Déu i, de fet, és l'única que *pot* guardar la Llei. Una persona no regenerada, que no ha estat justificada, mai pot complir amb els requisits de la Llei.

Per què és tan fàcil quedar atrapat en el parany de pensar que perquè la Llei no ens salva no ens hem de preocupar per guardar-la? Alguna vegada has racionalitzat persistentment el pecat en reclamar la justificació per la fe? Per què és una postura molt perillosa? Alhora, on estaríem sense la promesa de la salvació, tot i que ens veiem temptats a abusar d'ella?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix “La justicia de Cristo en la Ley”, “Venid, y buscad y encontrad” i “La perfecta obediencia mediante Cristo”, a *Mensajes selectos*, vol. 1, pàgs. 278-281, 389-393, 438, 439; i “Dónde hallar la verdad”, a *Palabras de vida del gran Maestro*, pàgs. 98-100.

"Tot i que la Llei no pot remetre el càstig del pecat, sinó carregar al pecador amb tot el seu deute, Crist ha promès perdó abundant a tots els que es penedeixen i creuen en la seva misericòrdia. L'amor de Déu s'estén en abundància cap a l'ànima penedida i creient. El segell del pecat en l'ànima només pot ser rosegat per la sang del Sacrifici expiatori [...] d'Aquell que era igual al Pare. L'obra de Crist, la seva vida, humiliació, mort i intercessió per l'home perdut, magnifiquen la Llei i la fan honorable" (MS 1:435).

“El caràcter de Crist pren el lloc del teu, i ets acceptat davant Déu com si mai haguessis pecat” (CC 62).

“Quan l'apòstol diu que som justificats ‘sense les obres de la llei’, no parla de les obres de fe i de la gràcia; perquè el que fa aquestes obres no creu que és justificat per fer aquestes obres. [En fer aquestes obres de fe], el creient busca ser justificat (*per fe*). El que l'apòstol vol dir amb ‘les obres de la llei’ són les obres en què confien els que es creuen justos; com si, en fer-ho, fossin justificats i, per tant, fossin justos a causa de les seves obres. En altres paraules, malgrat que facin el bé, no busquen la justícia, sinó que només volen presumir que ja han obtingut la justícia mitjançant les seves obres” (M. LUTER, *Commentary on Romans*, pàg. 80).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Llegeix els versicles per a aquesta setmana i després, amb les teves paraules, escriu un paràgraf resumint el que diuen. Comparteix amb la classe el que vas escriure.
2. Llegeix la cita anterior de Luter. Per què una veritat així el va estimular d'aquesta manera? Per què el que va dir és un tema tan crucial perquè ho entenguem fins i tot nosaltres avui?
3. “Els adventistes del setè dia es veuen a si mateixos com a hereus de, i constructors sobre, els ensenyaments de la Reforma de la justificació per gràcia i per fe només, i restauradors i exponents de l'evangeli apostòlic complet, clar i equilibrat” (*Tratado de teología adventista del séptimo día*, pàg. 348). Quines raons tenim per creure el que està escrit aquí sobre nosaltres?